

TU, KJER SMO, IŠČEMO NEBO

MISLI IN PESMI

Smiljan Trobiš

OBOOKANO NEBO IZ ROŽ

Naš tuzemski svet se nam zdi tako pomemben, da velikokrat izrivamo iz njega prav to, kar bi nam najbolj pomagalo in nas najbolj osrečilo: svet nebes, ki ni zaporedni, temveč je naš vzporedni svet.

Vzporedni svet je prisoten prav tu in zdaj. Naša intuicija nam pove, do katere mere smo ušlašeni z njim. Lahko pa se sami potrudimo, da mu pridemo bliže.

Povezava z višjim svetom je tem lažja in neposrednejša, kolikor bliže smo vdanosti in otroški izročnosti, kolikor bolj zaupamo vanj in kolikor bolj smo prepričani vanj.

Osamljeni naj vedo, da nikoli niso sami, saj stene tega sveta ne pomenijo nič. Sveti v nebesih so vedno z nami, vsak svet pomeni navzočnost duš in te vidijo preko vseh meja.

Sveti ljudje imajo višjo stopnjo spoznanja, zato je prav, da jih vprašamo, česar ne vemo. Velike odgovore bomo našli, ki nas bodo osrečili, saj bodo polni ljubezni iz neskončno bogatega, toplega, varnega in velikega zaledja!

Človek brez idealov težko napolni svojo dušo; ta svet mu je ne more potešiti, ker smo rojeni za višje in večje stvari.

Ni se nam potrebno bati smrti; nujna je, da preidemo v višjo obliko bivanja, ki nam pripada. Samo spremenili se bomo.

Sveti se tiho vpletajo v naše življenje, dobro je, da smo v stiku z njimi, tako bolje razumemo, kar se nam dogaja. Srečajo nas s pravimi ljudmi, posredujejo nam spoznanja in nas dvigujejo.

Nebeščani vedo veliko več o nas in o okoliščinah naših življenj kot mi sami.

Vprašanja, ki jih postavimo nebu, naletijo na nepričakovane odgovore, a če te razmišljamo in upoštevamo, nam prinesejo veliko sreče in veselja.

Pogovor z nebeščani je velik vsakdanji dogodek. Oni nam s človeškimi besedami povedo, kaj je tisti čas prav za nas, z znamenji nam nakažejo, česa se moramo varovati in v katero smer iti. Z nami so in počasi nas pripravljajo na srečanje s seboj in z Bogom.

Naša ranjena notranjost potrebuje dolgotrajno zorenje v smeri svetosti in pri tem nam nebo pomaga vsak dan.

Svetost brez mistične razsežnosti ni možna. Svetost je mistična razsežnost sama po sebi.

Če nas Stvarnik ne bi mislil odrešiti, nas niti ne bi ustvaril niti ne bi dopustil, da pademo.

Če sem deležen Svetega Duha, kot pravi sveti Pavel, ali ni potem v meni že opravljeno vse bistveno, najgloblje in najvišje, kar je bilo potrebno?

Zlo ne more v področje Božjega in še tako hudo ranjena duša lahko zaupa, da je v Božjih prostorih sprejeta tudi sama.

Ko nam odteka kri iz najglobljih globin, ko pojema moč duši, oslavljeni od ran, prepoznamo Jezusov obraz.

Bog s temo na zemlji ni rekel zadnje besede. Dopušča temo, sami smo si jo ustvarili. Bog je silno tvegala s človekom in mu dal svobodno voljo. A v resnici on vodi vse.

Ko enkrat vzljubimo Boga, smo naenkrat povsod doma, v svetu in v vesolju. Zaslutimo, da smo na isti ladji z vsemi ljudmi, vesolje je narejeno iz atomov in valovanj, prav tako mi, ljudje. Vse je eno, a ima neskončno veliko oblik in vse preveva velika Stvarnikova ljubezen.

Branje svetih spisov in vse ostale literature lahko zelo vpliva na človekove želje, na motivacijo in na njegov način življenja in molitve. Molitev je način življenja. Pesem je molitev novega človeka.

Kaj vse je potrebno, da se nam, preveč človeškim in vsakdanjim, nasmehne Bog! Gorečnost je potrebna in nositi svoj križ, četudi pod njim od onemoglosti padaš, potrebno je imeti ranljivo srce. Toda vsak nasmeh bližnjega je Božji nasmeh.

Naša naravnost v zadnji cilj podreja vse cilje zadnjemu in kadar imamo cilj pred seboj, nikoli nismo v negotovosti, ali gremo prav. Kompas deluje.

Jezus ne razsvetli samo trenutne teme, ampak nas je odrešil tudi trdovratne teme, ki še biva v globinah naših duš.

Božje modrosti je kot peska ob morju. In človeku gre le velika vdana srčna ponižnost in preprostost ter hvaležnost za življenje.

V veri, da je v našem relativnem svetu absolutno vedno prisotno, lahko to absolutno odkrijemo kjerkoli in kadarkoli.

Če bi zaupali v minljivo, bi bili prej ali slej razočarani. Če pa zaupamo v neminljivo, se nam odpro nove pokrajine duha in veselja do življenja.

Kaj nam more storiti minljivi svet, če zaupamo v bistvo, ki je neminljivo?

Mnogokrat se vprašamo, kaj je v življenju sploh pomembno. In ko tako iščemo in se učimo bistva – ljubezni v vseh oblikah v najširšem pomenu besede – se vračamo k sebi, saj je človekovo bistvo prav tako ljubezen.

Človekovo poslanstvo na zemlji je uresničevanje vseh oblik ljubezni, ki se bodo nazadnje vse pretočile v izvirno, prvobitno obliko.

PREMAGANO

Telesa ostanejo spodaj.

Svet je premagan z nami vred.

Tiho se odpirajo vrata.

Angeli se sprehajajo, kjer je bila prej materija.

Oblaki niso več rdeči in nežna modrina

se plazi po stropih naših soban,

med dvoranami veselja in miru.

Domači smo si,

da je toplo v naši modrih sobah.

Sveče plapolajo in pripovedujejo

in nežna glasba polni mir.

Spet je poezija povsod.

Vsi s kozarci vina, pijemo počasi,

z urejeno mero dobrega.

Tiho se pogovarjamo, čeprav vsi že vemo vse.

Vedno več veselja, a nobenega hrupa,

vedno več sreče, a se navzven nič ne pozna.

Vedno več miru vedno bolj polnega življenja,

ki se je ustavilo, da bi zaživel trenutek.

Radi se imamo in vse je čisto,

naše želje so samo dobre

v modri dvorani pojočega miru.

Kakor je blagoslov razsvetlil temo,

tako zdaj razsvetljuje svetlobo,

vedno svetlejši smo, vedno bolj čisti,

vedno bolj mi – sami postajamo blagoslov.

In vse je belo in beli krog se širi in lepša

iz trenutka v trenutek;

beli krog postaja z nami vred belo, belo, belo ...

OB NJEM SE SRCA RAZPLETAJO

Le dve možnosti obstajata: iz trpljenja narediti sovraštvo, maščevanje in zagrenjenost ali iz trpljenja narediti ljubezen z darovanjem.

Lakota in vojne se začenjajo v človeških srcih. Jezus pa je prišel, da bi ljudi spremenil v srcu in tako preprečil zlo ter naredil veliko dobrega.

Do vere ne pridemo samo z razumom. Vera je, če je, v našem srcu. Če bo v našem srcu Jezus, bomo vedno srečni, tudi če nam kaj ne bi šlo prav.

V tihih trenutkih se lahko skrijemo in se pogovarjamo z Jezusom. Lahko mu razodenemo vse skrivnosti in težave svojega srca, pa nas bo sprejel in nam dal tolažbe.

Jezusa lahko prosimo za nasvet, pa se nam bo razjasnilo marsikaj, do česar brez pogovora z njim ne bi prišli.

Bogu pripada vse in vsi, saj je prav on vse ustvaril: naš svet in nam vzporedne svetove.

Mnogi ljudje bi bili manj napeti in manj bi trpeli zaradi samih sebe in zaradi svojih bližnjih, če bi se zavedali, da je vse v Božjih rokah in da so njihova živčnost, skrbi in težave posledica mišljenja, da bodo vse rešili sami.

Bog je večni, popoln Duh, ki nas je ustvaril iz ljubezni in nam svojo ljubezen nenehno ponuja ter nas spodbuja k ljubezni do njega. Če smo ponižni pred njim, živimo v resnici.

Če nimamo moči, jo najdemo v njem.

Jezus naj bo večkrat v naših mislih in pred našimi duhovnimi očmi kot naš vzor in vedno bolj mu bomo postajali podobni.

Človek je lahko srečen samo toliko, kolikor sam hoče biti srečen.

Če si želiš imeti prijatelja, ki bi umrl zate in za tvoje dobro, ki bi te odkupil od tvojih grehov, glej, imaš ga: to je Jezus Kristus.

Če želiš imeti učitelja življenja, ki te bo v vsakem trenutku spomnil na pravo misel in besedo, ti pokazal smisel življenja, glej, imaš ga: to je Jezus Kristus, ki se k njemu lahko zatečeš vsak trenutek.

V molitvi, ki je pogovor z Jezusom, lahko prosiš za karkoli, vedno te bo uslišal, če ne tako, kot si predstavljaš sam, te bo uslišal tako, da bo zate še bolje.

Če verujem, kar je učil Jezus, z njim kot prijateljem in sopotnikom, odrešenikom in zdravnikom svoje duše lahko potujem v tem življenju in zagotovo srečen pristanem v večnosti.

Spreobrnjenje večinoma ni stvar enega trenutka, je dolgotrajen proces posvečevanja srca za ljubezen, ki ne izhaja iz nas samih, ampak od Boga in v tem dogajanju človek potrebuje pomoč od zgoraj.

Zaupanje je samo po sebi zdravilna sila, ki včasih na jasne, včasih pa na prikrite načine preseže problem. Vzporedni svet deluje.

Človek se lahko na vso moč trudi za različne cilje, mnogo jih lahko tudi doseže, a nazadnje vidi, da je bilo vredno samo tisto, kar je storil iz ljubezni.

Ljubezen je najmočnejša sila na svetu. Vojne minejo, trpljenje mine, prisile minejo, kar pa je zapisano v srcu kot dobro in pravo, vedno ostaja v nas in nam daje veselje do življenja in izpolnitev naših globokih hrepenenj.

Če nam tisto, kar imenujemo slabo, ne prinese koristi, nam gotovo prinese napredek v našem notranjem življenju, v zorenju in v duhovni rasti.

Marija ima ogromno številno častilcev in častilk, ki želimo uravnati svoje življenje in mišljenje, molitev in svojo življenjsko držo po njej. Nikoli ne bomo doumeli, kako nas ima rada in kako zelo nam želi pomagati.

Na svetu je veliko ljudi, ki jih nihče nima rad, ali jim vsaj tega ne pokaže. Ti se lahko obrnejo na Marijo, ki bo zapolnila vrzel. Lahko zaupajo, da imajo v nebesih nekoga, ki jih ima neskončno rad, in da niso zapuščeni, kot se jim zdi.

Popolno odrešenje in dokončno sodbo še čakamo. A ne čakamo le sodbe, čakamo tudi na drugi prihod Jezusa, našega prijatelja.

Kjer je veliko trpljenja, je veliko ljubezni.

Ta svet nam ne more dati miru, pravi Jezus. Mir, ki nam ga je on zapustil, pa je lahko vedno z nami, tako kot on sam ostaja z nami do konca sveta.

Jezus je učitelj, ki je tudi sam popolnoma izpolnjeval tisto, kar je učil.

Ljubezen ima toliko oblik, da lahko vsakdo zase najde način, kako jo bo živel in uresničeval.

Iz izpraševanja vesti se človek lahko veliko nauči in gre naprej po poti čistega srca in volje, usmerjene v dobro.

Najrevnejši so tisti ljudje, ki jim nič ni sveto.

Naravni resnici verjamemo, v nadnaravno pa verujemo, da dopolni naše spoznavanje tega, česar nam čuti ne morejo razodeti.

Bog je tisti, ki si je življenje zamislil, ki ga vodi in ki ga bo nazadnje sprejel k sebi.

Vsakdo od nas je le delček vesoljne ljubezni in zato smo lahko srečni samo takrat, kadar ljubimo in kadar delamo ali trpimo z ljubeznijo.

Če počasi osvajamo Božjo logiko namesto človeške in jo skušamo živeti, nam je obljubljen veliko več, kot bi na tem svetu minljivega mogli doseči.

Človek sam sebi nikoli ni dovolj, saj je ustvarjen od Boga in zanj.

Človek sam sebe ne more odrešiti, ker je preprosto premajhen za svojo veličino.

Verovati v Boga je, kot bi človek vedno živel v objemu ljubezni, ki mu daje vse dobro in ga rešuje pred samim seboj in pred vsem slabim.

Vera naj temelji na dejstvu, da je bil Bog prej kot mi in da resnica neskončno presega naše spoznavne zmožnosti in našo modrost.

Če nas Bog kaznuje, nam to stori iz ljubezni in nam da najmanjšo možno kazen zato, da bi se spreobrnili in ga molili in spoštovali iz ljubezni, ne iz strahu.

Bog vidi v skrivno. In zato nas bo še neštetokrat uslišal in nam še naprej dajal tisto, kar je najboljše za nas.

Če bomo v miru in v tihem veselju pričakovali drugi prihod Jezusa, bo v našem življenju več zaupanja in tistega miru, ki nam ga svet nikoli ne bi mogel dati.

Ni najhuje trpeti. Najhuje je, če človek svojemu trpljenju ne najde smisla in ga ne daruje.

Če bi naša vera izhajala iz modrosti in filozofije, bi bila ideologija. Ker pa vera izhaja iz razodetja, navdihnjenega od Boga samega, ji lahko prisluhnemo in jo sprejmemo kot način življenja.

Tako kot je človek s svojo svobodno voljo odstopil od Boga, tako mu je ponujeno, da s svobodno voljo spet pride nazaj k njemu.

V Jezusu in v njegovem življenju in nauku prepoznavamo naravo Boga, ki nas je ustvaril, in ta narava je ljubezen. Po njem spoznavamo, da je vse nastalo iz ljubezni, da vse je ljubezen in da se bo vse izteklo v ljubezen.

Ta svet bo prešel. Naše duše pa bodo v večnosti srečne toliko, kolikor ljubezni in modrosti bodo nosile v sebi.

Šele potem, ko izstopimo iz samih sebe, lahko doživimo vso lepoto sveta in šele takrat se resnično prebudimo.

Biti spravljen s seboj pomeni sprejeti sebe takšnega, kot si, in se zavedati, da si sam sebi in drugim Božji dar.

Vse svoje življenje lahko delimo z vzporednim svetom.

Biti spravljen z Bogom pomeni, da si se pokesal za žalitve, ki si mu jih zadal in za vse, kar si naredil proti ljubezni do njega.

Biti spravljen z ljudmi pomeni, da jih sprejemaš kot Božja bitja, darilo od Boga samega, in da si pripravljen deliti z njimi svoje življenje takšen, kot si, z ljubeznijo in dobrohotnostjo do njih in do sebe.

Sprava z Bogom ni le enkratno dejanje, ampak je dolgotrajna rast in prizadevanje za mir v sebi, za spravljenost z ljudmi in s seboj.

Paradoks človeškega življenja je, da bi človek rad uveljavil egoistično voljo svojega »malega jaza«, namesto da bi se vdal veličini svojega »velikega jaza«, ki jo je zanj pripravil Bog.

Če je človek spravljen z Bogom, mu prepušča, da ga on vodi, zaupa mu in veruje v njegovo pre-vidnost.

Vera je milost in kot taka je v srcu ali pa je ni.

Božjo voljo lahko izpolnimo le, če je ljubezen v nas. Če pa ljubezni v nas ne bi bilo, lahko zaupamo v ljubezen, ki prihaja iz vzporednega sveta.

V stiski ni nič tako pomembnega kot to, da spremenimo mišljenje. Svoje človeško pojmovanje življenja oplemenitimo v duhovno pojmovanje po razodetju in tako se spreobračamo tudi v mišljenju.

Če se bomo družili z največjim prijateljem svojega življenja, z njim, ki je dal svoje življenje za nas in nas odkupil, odrešil in nam zagotovil srečno večnost, mu bomo postajali vedno bolj podobni, srečnejši in zato bolj sveti.

Če nam je Jezus vzor v preprostosti, ponižnosti in krotkosti, v besedah in načinu življenja, naj nam bo vzor tudi v sprejetju križa.

Kaj je bližje Božji volji: mučenje sebe s skrbmi ali veselje srca v zaupanju in v veri?

Marija nas čaka, da k njej obrnemo svoj pogled in da povesimo svoje veke v kesanju. In v srcu bomo začutili njeno veliko ljubezen, s katero bomo lahko ljubili tudi sami.

Vse se zapleta in razpleta v srcih.

MARIJI

Marija, ko gledam tvoj svetli obraz
in vprašam za pot te in prosim za sanje,
postavi se v srcu neskončno vprašanje
kdo sem, kam grem, ali smem biti jaz.
In ti odgovarjaš v neskončni lepoti
iz zadnjih globokih višin pradavnin,
da sem in ostal bom tvoj ljubljene sin,
če le prepustim se ljubeči Dobroti.
Takrat sedem k tebi in nisem več sam,
in vem, da veliko bogastvo imam,
da ti nosiš mene in jaz tebe v sebi!
Morda bom zasanjan, preganjan, bolan,
izgnan, poteptan, utesnjen ali sam –
dovolj boš dala moči, da se vračal bom k tebi.

BREZ KRČEV BOLEČINE

Človek je svobodno bitje. Vse objektivne stvari in situacije lahko preplete, oplemeniti in nadgradi v svoji notranjosti.

Z zorenjem se vračamo k prvobitnemu, tako kot smo iz njega izšli. Spet nam neverbalni del življenja postane domač. Vedno bliže smo vzporednemu svetu.

Ko se zaguga duša, ko zagledamo svet skozi prizmo, ki zamakne realnost v naše budne sanje, nam je lepo. To doživimo v trenutkih kakršnekoli oblike ljubezni.

Tudi ko trpimo, lahko tako globoko doživimo presežni smisel svojega trpljenja, da kljub bolečini v nas kraljujeta poezija in ljubezen kot dotika višjega sveta.

Ko se pomirjamo, se vračamo k sebi. Mnogo vzvodov je, po katerih se lahko umirimo. Delati za mir je ena naših najsvetejših nalog.

Namen pokore in posta je, da bi sledili smeri stvarstva, ki se nenehno očiščuje in se pretvarja v nove oblike.

Sprostitev pomeni, da vse svoje napetosti naravnamo na srednjo vrednost. Če skrčimo prst ali če ga popolnoma iztegnemo, ni v fiziološkem položaju, ko pa je v njem, počiva sproščeno.

Ljudje smo zmotljivi in grešni, lahko pričakujemo, da bomo še kdaj prizadeti in prizadeli druge, če pa bomo voljni odpuščati drugim in sebi, bomo z notranjim mirom preživeli življenje.

Napetost velikokrat izhaja iz prepričanja, da se mora življenje dogajati izključno po naši volji. Bolje se je prepustiti, da lahko delujejo širši dejavniki in globlje sile. Takrat nebeščanom damo prostor delovanja.

Če zaupamo, da se bo brez našega prisiljevanja življenje dogajalo prav, se že sprostimo. Takrat šele odpadejo naše tesnobe in v nas zapoje naša prava narava.

Z zaupanjem v univerzalno ljubezen, ki je življenje ustvarila, ga vodi in se bo steklo nazaj vanjo, se teža dneva popolnoma spremeni. Duša je spet lahka, ker je izročila skrbi in strahove, svojo voljo, telo in samo sebe.

Udejanimo lahko izročitev telesa in duše: hitro bomo opazili, da napredujemo v sproščenosti, miru in veselju.

Svoje trpljenje lahko obrnemo v ljubezen. Izročimo ga v dober namen. Prav s tako silo, kot na nas deluje trpljenje, bo učinkovalo tudi darovanje našega trpljenja za dobro.

Najboljše je odpuščanje takrat, ko spoznamo, da nimamo kaj odpustiti. Vsak greh, ki je storjen proti nam, je večkrat spodbujen tudi zaradi naše lastne slabotne človeške narave.

Največjo srečo najdemo v uresničevanju svojega poslanstva. To nas pripelje k sebi, k ljudem in k Bogu. Za pravo smer pa moramo vprašati svojo vest, razodetje v Svetem pismu in naše pomočnike v nebesih.

Moramo se sprijazniti, da življenje ne bo šlo vedno po naši volji, kar pa za nas tudi ne bi bilo dobro. Tako se laže odpovemo svoji slabotni volji in nadaljujemo življenje po dobri Božji volji.

Ponižna drža je obenem harmonična drža, sposobna in voljna sprejemati bogastvo iz božjih globin.

Ko smo z Bogom, se telo sprosti, se duša umiri.

IZROČITEV

Nihala se umirjajo.

Zahvališ se za trepetljave zvezde
in za šumenje potoka pod oknom.

Za težo dneva in za sproščene misli.

Izročáš pot, ki se je izkazala za boljšo
od poti, ki si jo načrtoval.

Kadar se nameniš v kaj novega,
se obrne v nasprotno smer.

Najdeš ravnotežje in sprejmeš vse
tako, kot je, in to spoznaš za najboljše.

Brzice življenja so te zavezale,
čas je, da pozabiš na neuresničljivo.

To, česar ni bilo, izročáš,
da te ne bo odtujevalo v prazne sanje.

Tukaj in zdaj dišijo rože.

Zvečer pojejo zvonovi,
v tihi mrak pripovedujejo.

Lahen vetrič ti hladi telo,
vino ti omamlja prebogate misli, vse je prav,
izročiš šum sveta tistim, ki so že zaspali
in se jih dan dotika le še v sanjah.

Dolgo si pripovedoval o sebi, nekdo te je poslušal,
slišal te je tihi jek zvezd in luna te je razumela.

Takrat je odpadel kamen, zavalil se je tja,
kjer bi že davno moral biti, ne pa na tvojem srcu.

Ko imaš lahko srce, ko si se izpovedal,
priznal svojo nepopolnost in se pogovarjal s človekom,
se odpre čas za novo.

Nikdar ne boš izpel vsega do dna.

Svet potihne v mir noči,

ko luna brli in sprašuje.

Tišje, ko so besede, glasnejši je krik.

Dajal bi, dajal, a za vse moraš prositi ...

Polnost prepeva med zaspane oči.

MOJA PESEM TI POŠILJA TOPLO MISEL ZA SRCE

Navdihnjena beseda nas s časom pripelje do polnosti duše in hvaležnosti za vse, do notranjega miru in do vdanosti temu, kar se mora zgoditi.

Vsak pesnik po svoje moli in prosi za navdih, za besede, ki se bodo dvignile iz čistega tolmana, premagale trnje misli in zažarele na papirju.

Ko izrazimo, kar je v nas, nehote pridemo do odgovora, lahko rečemo, da si odgovorimo sami, ali pa da se vključijo nove razsežnosti našega mišljenja in čustvovanja. Vzporedni svet takrat še jasneje deluje v nas.

Pesem je dobri duhec, ki najprej prebiva v pesniku. Ko ga ubesedi, ga izpiše na papir, da lahko gre tudi v drugega človeka.

Kakor pesniško besedo doživlja vsakdo na svoj način, tako jo tudi izraža, vmes pa ostaja tisto neizpovedljivo, tisto polnožareče in bistveno.

Vzporedni svet se nasmehne ...

Kolikor bolj se literatura približa končnemu cilju – neverbalnemu spoznanju ali razsvetljenju, toliko lepša in učinkovitejša je.

Poezijo v širšem smislu besede lahko opazimo pri zrenju narave, umetnin, medčloveških odnosov, čustev ... Poezija je navsezadnje vse, kar nas obdaja, živimo v njej in z njo.

Človekova duša ni zaprt notranji svet, nujno se mora odpreti in se darovati drugim in drugačnemu od sebe. Tako je njeno bogastvo vir velike moči.

Kolikor bogat in širok je ustvarjalec, toliko bogastva in širine lahko da v svojo umetnino.

Pesnik najprej živi svojo etiko, potem šele pride do zapisa, ki priteče skozi prizmo njegove notranjosti.

Mislili bi, da je ustvarjalni nemir nasprotje notranjega miru, toda ne drži. Umetnik lahko ustvarja le iz napetosti, ki spremlja njegovo notranjo harmonijo.

Kadar umetnik iz svojega bogatega zaledja zgosti vsebino in duha v umetnino, ta prebudi v bralcu ali gledalcu novo vrednost v njegovem zaledju.

Beseda se konča, duh zažari.

Seme pesmi je vrženo in zrastel bo njen sad. Verjetno nikoli nihče ne bo vedel, da je sad zrastel prav iz pesmi.

Umetnina daje odprt ali prazen prostor zato, da s svojim koncem lahko zazveni v polno.

Najvišji trenutki so v naši izkušnji takrat, ko zapoje duša v radosti ali notranji bolečini. Takrat se dotikamo višjih svetov ...

Pesnik želi biti preprost kot njegova pesem. Zato jo na vsak način mora ustvariti.

Umetnikova osrednja naravnost je resno izpovedati svojo vsebino, resnično ustvariti umetnino, ker je ta v njem in ker je njegovo ustvarjalno dejanje tudi etično dejanje.

Umetnina spremeni umetnika samega in to od nje pričakuje. Zato ima moč spremeniti tudi svet okoli sebe.

Umetnik se vrne v tišino, pomirjen in tiho zadovoljen, da je dal, kar je moral dati.

Umetnik skozi prizmo svoje notranjosti prikaže, kako sam vidi zlati rez svojega doživljanja sebe in sveta.

Pesnik gre do ničnosti sebe in do rešitve v absolutnem. Piše iz sebe, tak kot je, tako, kot je. V odnosu z Bogom nima smisla karkoli zapletati.

PESNJENJE

Zjutraj je dan kot nenapisana pesem,

belina papirja vabi k pisanju in madeži na njem strašijo ...

Ne pritegne me jutranja zarja ne sonce, ki se razliva po zemlji –

pomembni so ljudje –

moje bogastvo angelov s človeškimi telesi.

Težko je ostati pravičen,

ko se hoče dobrota razširiti kakor sonce po jutranji pokrajini

in prestopam meje.

Težko je poslušati prazne besede in molčati,

v veri, da vsakdo prejme modrost,

ki jo potrebuje, ob pravem času.

Težko je gledati, kako se ego širi čez vse

in ne pušča prostora prezrtemu, odgnanemu Stvarniku.

Izročam madeže na jutranjem papirju,

pisal bom pesem, ki jih bo prekrila

in mi zmagovita vrnila vero

v belino jutrišnjega dne.

TROBIŠEVE ŽIVLJENJSKE RESNICE

Trobiševo harmonično besedilo *Tu, kjer smo, iščemo nebo* vsebuje niz sentenc z življenjskimi resnicami, ki jih v vsakem od štirih poglavij smiselno zaokrožajo pesemski verzi. Te sentence ali misli pa so ukoreninjene v njegovi religiozni pripadnosti krščanstvu. Vendar ne gre za katehetske prevedbe svetopisemskih sporočil, ampak je v krščanstvu zasidrano Trobiševo temeljno občečloveško osebno hrepenenje po višjem duhovnem svetu, usmerjeno k nesmrtnosti, ki ga pesnik občuti kot vzporedno življenje. To mu daje oporo in zavetje, da vzdrži v vsakdanjosti, ki je zanj brez duhovne zazrtosti videti bolj ali manj nesmiselna, in v tej dimenziji lahko postane tudi človekova majhnost velika. Ker človek »sam sebe ne more odrešiti, ker je preprosto premajhen za svojo veličino«, je zanj najprimerneje, da svoj individualni »mali jaz« prepušča višjim močem, ker se lahko počuti kot »veliki jaz« izpolnjen le v stiku z Bogom, ki ga nosi v srcu. Šele ko izstopi iz samega sebe, lahko, sporoča pesnik, doživi lepoto sveta in se prebudi.

Odrešilna identiteta, idealiteta, skozi katero se izpričuje ta veličina, je v Trobiševem doživljanju Bogočlovek Jezus Kristus, ki je hkrati sinonim za odrešilno ljubezen, v katero je zajet smisel življenja. Z njim pa je povezana tudi smiselnost v življenju neizogibnega trpljenja, ki Trobišu nikakor ni tuje, a ga, tako kot Kristus, tudi sam spreminja v odpuščajočo daritveno ljubezen kot zanj najmočnejšo silo na svetu.

Trobiševe misli, ki jih vseskozi oplaja dvatisočletno duhovno krščansko izročilo, variirajo temeljne postavke njegovega zelo pristnega osebnega verovanja – zanj samoumevne vere v višji smisel in v nesmrtnost duše –, v katerem smo v življenju soočeni tudi z dušami umrlih, pa naj jih čutimo kot

živo sled spomina ali kot neposredno navzočnost, v katero Trobiš, ko se pogovarja z dušami in svetniki, neomajno zaupa.

Temelj življenja je za Smiljana Trobiša zajet v hrepenenju duše, ki sega iz minljive sedanjosti v duhovno odrešitev, iz vsakdanjosti v vzporedno življenje. Svojo najbolj avtentično možnost za izraz takega uvida vidi umetnik v poeziji, ki je zato ne le duhovna, marveč celo sveta dejavnost, pesem pa je »človekova molitev«, enako kot ljubezen. V glavnini knjige se Trobiš, ki se nam tokrat predstavlja v vlogi duhovnega apologeta, ne prepušča pesniškim vizijam neposredno kot ustvarjalec, ampak nam predstavlja svoja spoznanja o poeziji, tako da označuje njene aksiome ter opozarja na etično zavezanost ustvarjalni nujnosti in na njeno moč, ki lahko spreminja umetnika in svet, akt stvarjenja pa dojema kot proces presajanja duha iz »duhovnega tolmana« v žarenje besed na papirju. A ko »beseda se konča, duh zažari«. V duhu jasno izkristaliziranih spoznanj ob vsej njihovi globini s svojim zgledom priporoča tudi izrazno preprostost, kajti pesnik »piše iz sebe, tak, kot je. V odnosu z Bogom nima smisla karkoli zapletati«.

Tako Smiljan Trobiš oznanja veličino pesništva kot ustvarjalni izraz verovanja v Boga in nas pri tem blagoglasno nagovarja kot zelo iskren poetičen pridigar. Ko se v družbi z besedo predaja svetovalno pastoralnemu poslanstvu, kot ga v sebi intuitivno občuti in se ga jasno zaveda, se kot s krščanstvom prepojen duhovni učitelj obrača k Jezusu, Mariji in nebeščanom ter želi s svojim religioznim doživljanjem presvetliti še soljudi. S tem, ko živi hkrati v vsakdanjem stvarnem in duhovnem svetu in zre iz nezadostnosti prvega le navzgor, nam dopoveduje, naj že »tu, kjer smo, iščemo nebo«. Poln zaupanja v ljubečo neskončnost in sprijaznjen z vsem, kar in kakor jè, pa se s svojim nenehnim pisanjem tudi sam bodri ter se v svojem prepričanju le še potrjuje, osrečuje in osmišlja.

Dr. Milček Komelj

PRED NAMI JE BOGATA KNJIGA DUHOVNIH SENTENC IN PESMI

Naš pesnik in pisatelj Smiljan se je tokrat lotil najtežje naloge. Sodobnemu in skoraj »raz-Krist-janjenem« okolju pri nas, v Sloveniji, želi predstaviti knjigo eminentno duhovnih vsebin. Če namreč naredimo presek vsebin in izrazov njegovega besedila, bomo srečali vse temeljne krščanske duhovne izraze – od predstavne krščanske kozmologije z nebom, angeli in svetniki - do tipične krščanske teologije z milostjo, grehom, odpuščanjem, s spreobrnjenjem in celo eshatologijo – z nebesi in s pogubo. Še več, tu so tudi vsi temeljni izrazi asketike, moralke, etike, krščanske simbologije in metaforike.

Sprašujem se: koliko bo moral vedeti tisti, da bo vse to ne le bral, ampak prebral?

Pisec knjige pripoveduje v enem ali več vrstičnem zbiru sentenc. Ne glede na to, ali gre za duhovne prebliske ali meditativne povzetke, lahko občudujemo njegovo smelost, da ostaja preprosto-razumljiv in globinsko-enostaven. Enostavno rečeno, ne zna vsak tako govoriti! Sam pa nam tudi naravnost pove, da brez mistike ni pravega spoznanja globin stvarstva, življenja in človeka. In tu se srečujemo z mistiko dopovedovanja!

Posebnost te knjige je tudi v združevanju miselnih sklopov duhovnih vsebin z opazovanjem oči in duha. Če bi zapisana sentenca še ne povedala dovolj, pa nam pesnik priskoči na pomoč in vsako poglavje zaključi s pesmijo. Tu doseže najvišjo točko popolne beline, kjer se vsi krogi pripovedi zedinijo v: »belo, belo, belo«. Na simbolni ravni to ni nič drugega kot belina Kristusovih oblačil po vstajenju na starih mozaikih bazilik in fresk prastarih cerkva, kakor jih je mogla sestaviti, postaviti ali naslikati le vera sama.

Stožer duhovnih sporočil je seveda pisateljeva in pesnikova mistična opevnost odpuščanja. Gre za več kot zgolj teološko dimenzijo govorice, ki si jo pesnik jemlje v objem. Gre za pravo antropologijo odpuščanja. Tu je »ljubezen kratko-malo najmočnejša«, saj se srečuje z Božjo previdnostjo, minljivostjo sveta in novimi nebesi in novo zemljo v: »biti spravljen z Bogom«. Ni čudno, če je pesem, ki zaključuje drugo epopejo nebeško-zemeljskega sprehoda, posvečena Materi Božji – Mariji, kot jo pesnik preprosto imenuje.

Tretja duhovna avantura posega v zakonitosti mesa, zato se sreča s postom in pokoro, viškom duhovne asketike in se usmeri v mir, ki ga človek najde samo v Bogu. »Nemirno je naše srce,« pravi Avguštín, »dokler ne počije v tebi, o Bog!«

Kaj pa ostane od sveta? Pesem, ki bo v-spesnila njegovo minljivost, je seveda popolna izročitev, to je resničnost, »kjer bo svet potihnil v mir noči!«

Zadnja epopeja duhovne katarze poskuša razložiti pesniški dar – prav kot orodje duhovnega sveta in dar, ki ga pesnik daruje vsem nam. Ta »dobri duhec«, ki prihaja iz skrivnosti ustvarjenega, se – kot v čudežu vsega obstoječega – enostavno zapiše. Zapis je pesnikov, se razume. Tako nam on »pošilja misel za srce«. Enostavno se prav v tem »spreminjanju stvari« in miselnih preskokih tudi zasluti, da je tudi beseda sama končna, toda njen cilj je dosežen šele, »ko duh zažari!« Kako bi te povedi mogle biti sklenjene drugače kot s pesmijo: Pesnjenje!

Nazadnje pesnika spreleti še zadnji uvid. Tudi v tem, kar »je nazadnje« na meni, ostajajo madeži sveta in greha. Oddih me objame, ko »milost pesmi« pokrije vse, kar se je umazalo, in pokrije tako zelo, da jih enostavno ni več. Vame se vrne vera – tista, ki sveti v tretje jutro, jutro popolne beline,

velikonočne beline. V tem ne-izrekljivo belem, ne-dopovedljivo blaženem, je pisateljev in pesnikov doprinos tvoji duši in srcu.

Dr. Stanislav Matičič

O PESNIKU SMILJANU TROBIŠU

Rojen je 2. 11. 1956 v Novem mestu, tu je tudi zaključil gimnazijo leta 1975. Študiral je medicino na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Diplomiral je na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Po poklicu je predmetni učitelj kemije, biologije in angleščine. Od leta 1999 ima status svobodnega ustvarjalca na področju kulture – književnika. Član Društva slovenskih pisateljev je od leta 2007. Leta 2005 je prejel Trdinovo nagrado Mestne občine Novo mesto za uspehe na kulturnem in literarnem področju. Živi in ustvarja v Novem mestu.

Objavljati je začel že v gimnaziji v glasilih Stezice in Izvestja ter v Dolenjskem listu, nato v literarnih revijah in časopisih: OtočjeO, Oznanjenje, Rast, Literatura, Znamenja, Revija 2000, Pesniška tribuna, Tretji dan, Mentor, Družina, Apokalipsa, Letni časi, Park, Ognjišče, Vsesledje, Vpogled, Poetikon, Primorska srečanja, Locutio, Prijatelj, Zvon. V revijah objavlja tudi eseje.

Sodeloval je v skupnih projektih Literarnega kluba Dragotina Ketteja v Novem mestu in s poezijo v katalogih slikarjev in likovnih monografijah. Izdal je pesniško likovni zbornik *Prelevi slik, besed in oblik* (2018). Sodeloval je v zbornikih molitvene poezije in v mednarodni antologiji haiku poezije. Izdal je zgoščenko ljubezenskih pesmi. Zastopan je v antologiji *Novomeška knjiga* (2007) urednika Milčka Komelja. Izdal je zbirko poezije v prozi in reflektivnih tekstov ter domislic in spoznanj *Tam so daljave čiste* (2008) ter dva izbora refleksij *Domislice in spoznanja* (2016) in *Oblaki pod nami* (2019). Izdal je izbor haikujev in senryujev *Že je, kar še ni* (2019) in izbor kratkih pesmi *Podarjenke* (2020). Sodeloval je v zbornikih slovenskega aforizma in v zbornikih *Dum spiro* (2017, 2018, 2019, 2020).

Izdal je tri zbirke meditacij *O lepoti krščanskega življenja* (2002, 2003, 2004) in zbirko molitev *Ko tišina me objame* (2014) ter križeva pota *Mali križev pot* (2017) in *Mali križev pot z vstajenjem* (2018) ter zbirko kratke modrostne proze *Diade* (2020) in izbor fragmentov iz te knjige *Moč diad* (2020).

Napisal je tri knjige o kreativnem pisanju: *Živeti s pisanjem* (2011), *Pisanje kot terapija* (2011) in *Kako naj povem?* (2016).

Objavljenih ima več elektronskih knjig, nekatere s prevodi v tujih jezikih: *Zaveza* preko založbe Goga, Novo mesto, 2016, *Beli krog*, *Domislice in spoznanja*, *Kako naj povem? Nad besedami je nebo*, *Prelepi večer* preko založbe Obzorja, Maribor, (2015, 2016, 2017), *Nad besedami je nebo*, *Mali križev pot* na spletni strani KD Severin Šali, (2017), več elektronskih knjig ima objavljenih v spletni literarni reviji *Locutio*, na spletni strani *smiljantrobis.si* ima objavljenih štirinajst svojih E-knjig.

Prevodi v tuje jezike kot E-knjige:

Srečanja/Meetings, sl/an

Domislice in spoznanja/Thoughts and Realizations, sl/an

Haikuji/Haiku Poems, sl/an

V modro/U plavo, sl/hr

Očiščeno jutro/Oczyszczony poranek, sl/pol

Izdal je naslednje samostojne pesniške zbirke: *V modro* (1994), *Srečanja* (1995), *Očiščeno jutro* (1998), *Dan je globok* (2002), *Ti si meni dar* (2004), *Zaveza* (2004), *Košček neba med vejami* (2006), *Beli krog* (2006), *Po lahki teži hrepenim* (2007), *Hvalnica lepoti* (2007), *Kakor oblaki ...* (2009), *Topli dež* (2009), *Trenutki* (2011), *Sreča tišine* (2012), *Tiha želja* (2012), *Zatišje* (2013), *Trepet* (2013), *Dialog* (2014), *Spreminjanja* (2014), *Pod zasviti*

zvezd (2015), *Meander* (2015), *Nad besedami je nebo* (izbrane pesmi, 2016), *Prelepi večer* (2017), *Oboki tihe svetlobe* (2017), *Tančine* (2018), *Plivkanja* (2018), *Angeli v mojem svetu* (2019), *Tinca* (2020).

smiljan.trobis1@gmail.com

www.smiljantrobis.si

VIRI:

MISLI:

Smiljan Trobiš: O lepoti krščanskega življenja, Mohorjeva družba – Celje, 2002, 2003, 2004

Smiljan Trobiš: Živeti s pisanjem, Udarni list, Novo mesto, 2011

Smiljan Trobiš: Pisanje kot terapija, Udarni list, Novo mesto, 2011

Smiljan Trobiš: Kako naj povem? Spes, Ljubljana, 2016

Razmišljanja ob izbrani slovenski liriki

Razmišljanja ob izbrani sodobni slovenski liriki

Razmišljanja ob liriki Franceta Vodnika

Esej Literatura – sopotnica

Esej Biti z veseljem

Esej O vzporednem svetu

PESMI:

Smiljan Trobiš: Beli krog, Spes, Ljubljana, 2006

Smiljan Trobiš: Po lahki teži hrepenim, Družina, Ljubljana, 2007

Smiljan Trobiš: Spreminjanja, Spes, Ljubljana, 2014

Smiljan Trobiš: Angeli v mojem svetu, Spes, Ljubljana, 2019

TU, KJER SMO, IŠČEMO NEBO

Smiljan Trobiš

Spremne besede: Dr. Milček Komelj, dr. Stanislav Matičič, Andrej Špes

Slika na naslovnici: Jošt Snoj: Zavesa, akril na platnu, 92x36 cm, 2001

Založba: Spes, Ljubljana, 2021

Izdalo: Kulturno društvo Severina Šalija, Novo mesto

Oblikovanje in tisk: ART 32, d. o. o., ŠPES, grafični studio, Novo mesto

Prva izdaja

Naklada: 300 izvodov